

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/15/2026
Identifikačné číslo spisu: 4121011392
Dátum vydania rozhodnutia: 23.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:4121011392.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného R. F. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 23. apríla 2026 v Bratislave dovolanie obvineného R. F. podané prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 7. októbra 2025, sp. zn. 1To/46/2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. F. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 27. mája 2025, sp. zn. 4T/20/2021, uznal obvineného R. F. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 16.09.2020 v čase okolo 22.00 hodine v obci U. na ulici R. v rodinnom dome č. XX/X po tom, ako nezabránil vstupu dvom psom plemena Americký stafordšírsky teriér do rodinného domu, ktorí poškodeného W. O. začali hrýzť do oblasti chrbta, ramena a sedacích svalov, pričom podišiel k poškodenému a opakovane, najmenej trikrát ho udrel do oblasti tváre a hlavy, čím mu boli spôsobené zranenia: zlomenia ľavej nosovej kosti bez posunu, zlomenina chrupavky nosovej prepážky, pohmoždenie hlavy v oblasti čela ľahkého stupňa, viacpočetné povrchové hryzné rany poškodením hlbších štruktúr kože a krvnými výronmi v podkoží v okolí hryzných rán viacerých oblastí tela - pravého pleca, chrbta, ľavej sedacej oblasti, s dobou liečenia a práceneschopnosti od 17.09.2020 do 18.11.2020.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. zistiť pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a nezistiť príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu podmenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodeným:

- W. O., nar. X. H. XXXX, bytom H. XXX škodu z titulu bolestného 1.485,12 €

- T. M. R. a.s., R. O. X, U., IČO: XXXXXXXXX škodu z titulu poskytnutej zdravotnej starostlivosti vo výške 1.251,18 €

- J. T. Y. N., R. X, U., škodu z titulu práceneschopnosti a odvodov vo výške 1.881,48 €

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) na podklade odvolania obvineného R. F. rozhodol rozsudkom zo 7. októbra 2025, sp. zn. 1To/46/2025 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému uložil podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a nezistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok. Vo zvyšnej časti zostal napadnutý rozsudok nezmenený.

Dňa 16. januára 2026 podal obvinený R. F. prostredníctvom zvoleného obhajcu Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., a síce:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;

- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

-

Obvinený v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namietal, že konajúce súdy sa nevysporiadali s relevantnými obhajobnými právnymi a skutkovými otázkami podstatného právneho významu prednesenými ústne alebo formou písomných podaní počas trestného konania, nezaoberali sa jeho výpoveďou ako celkom a nezohľadnili niektoré podstatné časti jeho výpovede na hlavnom pojednávaní 8. marca 2022, čím došlo k selektívnemu hodnoteniu a obsahovej deformácii. Taktiež nezohľadnili príčinu vzniku konfliktu, pričom príčina a konkrétne okolnosti konfliktu boli zásadné pre jeho obhajobu, ako aj pre posúdenie závažnosti jeho konania. Obvinený uviedol, že nemal žiadny úmysel fyzicky napadnúť poškodeného, preto ho so zvýšeným hlasom aj s použitím vulgárneho slova vyzval, aby okamžite z domu odišiel, čo však nerešpektoval. Ak by z domu odišiel, čo mal podľa názoru obvineného urobiť bez jeho výzvy, a svojou neprítomnosťou neeskalovať už aj tak napätú situáciu, k žiadnemu fyzickému incidentu by medzi nimi nedošlo. Uvedený obhajobný argument, ktorý nebol podrobený žiadnemu hodnoteniu, mal pritom relevantný význam aj vo vzťahu k materiálnemu korektívu, čomu konajúce súdy v odôvodnení napadnutých rozhodnutí nevenovali žiadnu pozornosť. Ďalej namietal, že krajský súd sa s jeho odvolacími argumentmi buď nevysporiadal vôbec alebo nedostatočne, neuviedol dôvody na ich odmietnutie, nevysvetlil prečo nebolo potrebné aspoň zareagovať na jeho ťažiskové obhajobné námietky a argumenty a teda vôbec nevyvrátil ani nespochybnil jeho rozsiahlu a konzistentnú výpoveď, v ktorej kategoricky popieral spáchanie skutku kladeného mu za vinu. Krajský súd nereagoval na jeho podstatnú obhajobnú argumentáciu, že návštevu mala jeho bývalá partnerka, ktorá ak by psov riadne zatvorila, resp. im nasadila náhubok, zabránila by nebezpečenstvu útoku psov na inú osobu, v danom prípade na poškodeného, čo obvinený považoval za absolútny nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu. Krajský súd nevzal do úvahy skutočnosť, že nebol výlučným vlastníkom psov, ani to, že chytil jedného zo psov a chcel ho odtiahnuť. Za nepreskúmateľné obvinený považoval konštatáciu krajského súdu, že zapojenie psov do konfliktu bolo inštinktívne, neorganizované a zrejme aj chaotické, keďže ide iba o laický predpoklad, pričom za dôkazmi neoverenú domnienku považoval aj tvrdenie krajského súdu, že psy najskôr vnímali celkovú vyostrenú atmosféru v miestnosti, kde sa konflikt dvoch mužov stal. Opakovane zdôrazňoval, že konflikt nevyvolal a už vôbec k nemu nedošlo z dôvodu, ako to nesprávne konštatoval krajský súd, po zistení, že svedkyňa J. U. vošla do ich spoločného domu s poškodeným v čase, kedy on nebol doma. Uviedol, že krajský súd nemal skúmať dôležitosť povelu daného psom, ale jeho akcentovanú obranu, že taký povel nedal, teda to, že poškodený klamal a preto bolo potrebné, aby sa konajúce súdy s otázkou vierohodnosti poškodeného riadne a preskúmateľným spôsobom zaoberali. Krajský súd sa taktiež vôbec

nezaoberal s otázkou materiálneho korektívu, ktorá bola pre daný prípad relevantná a mohla mať vplyv na výsledok konania, čím porušil jeho právo na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený namietal nesprávny právny záver okresného súdu o neaplikácii materiálneho korektívu a neskúmanie otázky materiálneho kolektívu krajským súdom. Mal za to, že svojím konaním nenaplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví. Obvinený uviedol, že na skúmanie miery nebezpečnosti jeho údajného konania, či nebola nepatrná, mali konajúce súdy predovšetkým zohľadniť, že na kamere videl, ako v dome, ktorého je spoluvlastníkom sa nachádza jeho priateľka s poškodeným, cez okno obývačky videl ako mali na gauči pohlavný styk, poškodeného rázne vyzval, aby odišiel preč, čo nerešpektoval, pričom ak by poškodený z domu odišiel, čo mohol urobiť aj bez jeho výzvy, resp. vyzvať ho mohla aj jeho snúbenica, k žiadnemu fyzickému kontaktu by medzi nimi nedošlo. Ďalej mali zohľadniť, že fyzický konflikt vyvolal poškodený tým, že do neho sotil, relevantnosť kontextu z akého konkrétneho dôvodu došlo ku konfliktu medzi ním a poškodeným, jeho snahu odvieť jedného zo psov, ktorého jeho snúbenica bola spoluvlastníčkou, ďalej skutočnosť, že návštevu mala jeho snúbenica a preto mala zatvoriť psov ona, pričom on skúsenosť, že psy nie vždy rešpektujú povely, resp. že by niekoho napadli, nemal. Zapojenie psov do konfliktu bolo inštinktívne, neorganizované a zrejme aj chaotické a skutočný dôvod zaútočenia psov nebol nikdy dôkazne zistený a preukázaný. Mal za to, že skutočnosť, že riadne neprivilrel/nezabuchol vhodové dvere a psy vbehli do domu samo o sebe a bez ďalšieho nezakladá jeho trestnoprávnu zodpovednosť za vedomú nedbanlivosť, navyše samotná skutočnosť, že psy vbehli do domu alebo dôvod zaútočenia na jeho osobu a osobu poškodeného. Neexistuje dôkaz o tom, že by mal v danej chvíli reálnu možnosť útoku psov zabrániť. Mal za to, že súdy sa mali zaoberať kritériami materiálneho korektívu o to viac, že došlo k úprave skutku v jeho prospech na vedomé nedbanlivostné konanie, teda sa zmenil spôsob údajného vykonania činu a tým aj miera jeho zavinenia a rovnako aj následok. Namietal, že viacpočetné povrchové hryzné rany poškodením hlbších štruktúr kože a krvnými výronmi v podkoží v okolí hryzných rán viacerých oblastí tela - pravého pleca, chrbta, ľavej sedacej oblasti neboli spôsobené úmyselným zavinením ani nevedomým nedbanlivostným konaním. K zlomenine nosových kostí došlo bez dislokácie, teda nie s posunom, z tohto dôvodu nemohla byť vykonaná rekonštrukčná operácia nosovej priehradky, poškodený už mal v minulosti problémy s nosom, resp. s dýchaním, túto rekonštrukčnú operáciu iba využil, čo má tiež vplyv na následok z dôvodu absencie priamej bezprostrednej príčinnej súvislosti. Z prepúšťacej správy po operačnom zákroku vyplýva, že k zákroku bol poškodený objednaný pre deformáciu - vybočenie a so sťaženým dýchaním cez pravú nosovú dierku. Poukázal na znalecký posudok znaleckej organizácie forensich.sk inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o., ktorá dospela k záveru, že síce došlo k zlomeniu kosti, avšak jej úlomky zostali v anatomickejšej správnej polohe bez posunu, čo nepochybne malo vplyv na dobu dĺžky liečenia. Konajúce súdy vôbec nebrali do úvahy dĺžku doby liečenia bez posunu, ktorá mala byť do 7 dní, teda práceneschopnosť v tomto prípade je stanovená na 7 dní.

Obvinený ďalej namietal, že krajský súd pričítal na jeho ťarchu aj nedodržanie, resp. porušenie etických zásad policajta, pričom v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktoré konkrétne základné zásady etického správania a profesijnej zodpovednosti mal ako príslušník Policajného zboru porušiť. Krajský súd neposkytol žiadne vysvetlenie, prečo sa odvoláva na etické zásady, keď ku danému konfliktu došlo medzi dvomi fyzickými osobami v čase, kedy nevykonával služobnú činnosť, služobný zákrok, ani právomoc príslušníka Policajného zboru. Etický kódex policajta nebol ako dôkaz vykonaný či oboznámený ani v základnom konaní ani v odvolacom konaní a preto sa nemohol k nemu vyjadriť. Uviedol, že otázka, či mal svojím konaním porušiť, resp. nedodržať etické zásady, je síce otázkou správnosti právneho posúdenia skutku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., avšak z dôvodu nevykonania tohto dôkazu a absolútnej absencie vysvetlenia, či zásady etického správania zakotvené v etickom kódexe policajta majú všeobecnú záväznosť a ktoré konkrétne zásady, resp. ustanovenia mal porušiť, sa prelína aj s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a právom na spravodlivý proces.

V ďalšej časti dovolania obvinený po zopakovaní skutočností už predtým tvrdených v odvolaní namietal, že napriek jeho rozsiahlej odvolacej argumentácii k úmyselnému konaniu a rovnako k vedomej nedbanlivosti krajský súd iba stroho konštatoval, že nedbanlivosť (inak vedomá nedbanlivosť) bola konzumovaná jeho úmyselným zavinením. K faktickej konzumpcii, ktorá sa prvýkrát objavila až v rozsudku krajského súdu nie je žiadne bližšie vysvetlenie. Krajský súd nijako neuviedol, ktorý konkrétny právny predpis mal porušiť, z ktorého vyvodil jeho trestnoprávnu zodpovednosť za vedomú nedbanlivosť, ktorá mala byť konzumovaná jeho úmyselným zavinením. V danej spojitosti za arbitrárne a nepreskúmateľné považuje aj právny zaver okresného súdu, s ktorým sa teda stotožnil aj krajský súd, že konal vo vedomej nedbanlivosti, lebo bolo preukázané, že nezachoval potrebnú mieru povinnej opatrnosti. Namietal, že počas trestného konania ako celku nebol vykonaný, či oboznámený žiadny všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by upravoval povinnosť zachovania potrebnej miery povinnej opatrnosti. Opäť ide o absolútny nedostatok odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, čo mu podľa jeho názoru neumožňuje realizovať jeho obhajobné práva účinným spôsobom. Bolo povinnosťou konajúcich súdov konkretizovať zákon a jeho konkrétne ustanovenie, z ktorého vyplýva povinnosť zachovania potrebnej miery povinnej opatrnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 156 ods. 1 a § 10 ods. 2 Tr. zák., § 2 ods. 1, ods. 4, ods. 7, ods. 10, ods. 12, ods. 14, ods. 19, § 119 ods. 1, § 168 ods. 1 a § 319 Tr. por. a čl. 6 Dohovoru v neprospech obvineného R. F. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „prokurátor“) podaním z 2. februára 2026 konštatujúc neexistenciu obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. Mal za to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu je zrejmé, že skutkový stav bol ustálený na podklade zákonne zabezpečených a vykonaných dôkazov. Okolnosti útoku na poškodeného a následky ním spôsobené na jeho zdraví boli logicky správne ustálené z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Okresný súd skúmal aj obranu obvineného a v kontexte zabezpečených dôkazov ju vyvrátil a následne vyhodnotil ako účelovú. V tejto súvislosti prokurátor v podrobnostiach poukázal na vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obvineného, sp. zn. 3Kv 31/20/4400 z 19. augusta 2025. Obdobne krajský súd v rámci prieskumnej činnosti dôsledne preskúmal spôsob, ktorým okresný súd zabezpečil a vykonal dôkazy, tieto vyhodnotil jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a vysporiadal sa s námietkami obhajoby, čomu nasvedčuje rozsah a obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu. Uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obvinený opakovane udrhel poškodeného do hornej časti tela a oblasti tváre, čím mu spôsobil zranenia vyžadujúce ošetrovanie, liečbu a práceneschopnosť v trvaní dvoch mesiacov, čím poškodenému ublížil na zdraví. Už samotný spôsob a intenzita vedenia útoku jednoznačne nasvedčujú zámeru, že obvinený konal útok v úmysle spôsobiť obeť zranenia. Práve tieto skutočnosti zakladajú trestnoprávnu zodpovednosť obvineného za spáchanie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Podľa názoru prokurátora okolnosť, že obvinený zaútočil v čase, keď poškodeného hrýzli dva psy, iba potvrdzuje zámer obvineného ublížiť poškodenému na zdraví. Keďže poškodený sa musel brániť útokom zvierat, obvinený požíval faktickú výhodu. Z uvedeného dôvodu považoval tvrdenia obvineného o vedomej nedbanlivosti, či spoločnej zodpovednosti majiteľov psov za bezpredmetné. Keďže k ublíženiu na zdraví došlo násilne i úmyselne za využitia faktickej prevahy (za súčasného útoku zvierat) a z pomsty motivovanej partnerským konfliktom, aplikácia materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. neprichádza do úvahy. K obdobnému záveru dospel aj okresný súd, keď vyhodnotil závažnosť prejednávaneho prečinu v intenciách uvedeného ustanovenia Trestného zákona. Aj keď sa krajský súd výslovne v písomnom odôvodnení rozsudku bližšie nezaoberal aplikáciou ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák., z jeho obsahu vyplýva, že sa aplikáciou materiálneho korektívu zaoberal, nakoľko vyhodnotil úvahy okresného súdu týkajúce sa právnej kvalifikácie prejednávaneho skutku ako vecne správne a zákonné. Nakoľko obvinený tvrdil, že bol napadnutý samotným poškodeným a iba odvracal jeho útok, okresný súd ako aj krajský súd sa zaoberali aj aplikáciou ustanovenia § 25 Tr. zák. a dospeli k záveru, že útok na poškodeného zo strany obvineného nemožno považovať za nutnú obranu, pričom svoje závery riadne zdôvodnili. Prokurátor sa s predmetnou úvahou

súdov v plnom rozsahu stotožnil a to práve s poukazom na uvedené okolnosti útoku na poškodeného. Prokurátor ďalej uviedol, že skutočnosti namietané obvineným, týkajúce sa skutočností predchádzajúcich inkriminovanému útoku na poškodeného, sociálnych väzieb a interakcií osôb zúčastnených na konflikte súvisiacich s ublížením na zdraví ako aj samotnej osoby obvineného okresný súd zohľadnil práve pri ukladaní druhu a výmere uloženého trestu. Na podklade odvolania obvineného ich krajský súd prehodnotil a to v jeho prospech. Úvahy, ktorými sa okresný a krajský súd riadili pri ukladaní trestu sú výslovne uvedené v odôvodnení napadnutých rozsudkov. S prihliadnutím na ustanovenie § 48 ods. 3 písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície sa prokurátor nestotožnil s tvrdením obvineného, že krajský súd mu pričítal na ťarchu nedodržanie, resp. porušenie etických zásad. Dodal, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obvinený bol v čase spáchania skutku príslušníkom Policajného zboru a preto bol povinný zdržať sa konania narúšajúceho vážnosť Policajného zboru, alebo ohrozujúceho dôveru v tento zbor aj v čase mimo výkonu štátnej služby. Porušenie predmetnej povinnosti mu však nebolo kladné za vinu. Z kontextu odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že ide o jeden z aspektov, ktorý krajský súd vzal do úvahy pri ukladaní trestu. Prokurátor sa nestotožnil ani s tvrdením obvineného, že došlo k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom, nakoľko obvinený mal v každom štádiu trestného konania zvoleného obhajcu, právo podávať návrhy na vykonanie dokazovania mu nebolo odopreté, dôkazy predkladané obvineným, resp. obhajcom boli zo strany súdov riadne preskúmané a vyhodnotené, o podaných opravných prostriedkoch sa riadne a včas konalo, na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí obvinený vypovedal, obvinený mal možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a jeho obrana bola vyvrátená dôkazmi zabezpečenými a vykonanými v konaní po podaní obžaloby. Podľa názoru prokurátora napadnutý rozsudok okresného súdu ako aj rozsudok krajského súdu zodpovedajú kritériám definovaným v ustanovení § 163 až § 168 Tr. por., preto sa nestotožnil s tvrdením, že výroková časť predmetných rozsudkov nekorešponduje s ich odôvodnením.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril poškodený prostredníctvom svojho splnomocnenca JUDr. Andreja Muziku podaním z 10. februára 2026, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s podaným dovolaním a mal za to, že podané dovolanie je založené prevažne na opakovaní obhajobných tvrdení, s ktorými sa už súdy nižších stupňov riadne a presvedčivo vysporiadali, pričom v žiadnom prípade nejde o námietky spôsobilé naplniť zákonné dôvody podľa Trestného poriadku. Uviedol, že obvinený sa v dovolaní v skutočnosti domáha opätovného hodnotenia skutkového stavu a vykonaných dôkazov, čo však nepatrí do rámca dovolacieho konania. Podľa názoru poškodeného samotné vetné konštrukcie vypovedajú o snahe obvineného popierať samotné spáchanie skutku, ktoré je od počiatku prípravného konania jasné. Poškodený považoval napadnuté rozhodnutia súdov za zákonné, vecne správne a primerane odôvodnené, pričom boli vydané po riadnom, spravodlivom a kontradiktórnom konaní a dostatočne reflektovali závažnosť konania obvineného, ako aj samotné následky jeho konania. Vzhľadom na uvedené navrhol podané dovolanie v celom rozsahu zamietnuť.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 23. februára 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť

na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Ak obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namieta podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotenie dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecne

súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Obvinený v dovolaní, vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., namieta tiež nedostatky odôvodnenia konajúcich súdov, ktoré náležite neodôvodnili svoje úvahy týkajúce sa nepoužitia tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., ako aj nedostatky odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorému vytýkal, že sa dostatočne nezaoberal jeho odvolacou argumentáciou.

V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré oprel svoje skutkové zistenia. Taktiež uviedol, akými úvahami sa správal pri posudzovaní konania obvineného, ako sa vysporiadal s jeho obhajobou, ktorú vyhodnotil ako účelovú a z akého dôvodu neaplikoval tzv. materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. Krajský súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku poukázal na správnosť záveru okresného súdu o naplnení zákonných znakov prečinu ublíženia na zdraví a spôsobom zodpovedajúcim potrebám trestného konania reflektoval na odvolaciu argumentáciu obvineného, pričom sa s každou pre rozhodnutie relevantnou otázkou vysporiadal a zaoberal sa aj posúdením konania obvineného v kontexte § 25 Tr. zák. ako konania v nutnej obrane. S ohľadom na námietky obvineného najvyšší súd uvádza, že krajský súd sa dostatočne vyjadril aj k otázke jeho zavinenia, príčine vzniku konfliktnej situácie, ako aj k okolnostiam zapojenia psov do konfliktu a k zodpovednosti za ich vniknutie do domu. Hoci sa v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne nevyjadril k otázke aplikácie materiálneho korektívu, z jeho obsahu je zrejmé, že sa ňou zaoberal, keď po preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia potvrdil vecnú správnosť právnej kvalifikácie skutku určenej okresným súdom. Za nedôvodnú najvyšší súd považoval aj námietku obvineného ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k tvrdeniu súdu o porušení etických zásad príslušníka Policajného zboru ak nevykonaní dôkazu - etického kódexu. Krajský súd jasne uviedol, že prihliadal na postavenie obvineného ako príslušníka Policajného zboru a vysvetlil, prečo vzal uvedené na zreteľ. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že obvinenému nebolo krajským súdom kladené za vinu žiadne konkrétne porušenie etických zásad, postavenie obvineného ako príslušníka Policajného zboru krajský súd zohľadnil len pri ukladaní trestu, preto vykonanie dôkazu - etického kódexu nebolo potrebné.

S poukazom na vyššie uvedené nemožno mať za to, že by boli napadnuté rozhodnutia nedostatočne, nepreskúmateľne, či zmätočne odôvodnené, tak to ako namietať dovolateľ. Preto v posudzovanej trestnej veci nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len

námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť, napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

K dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie nedostatočného vyhodnotenia príčiny vzniku konfliktu, nezohľadnenia skutočnosti, že poškodený klamal ohľadom povelu psom, nesprávnych záverov znaleckých posudkov a polemiku obvineného so skutkovými závermi súdov vo vzťahu k priebehu konfliktu a útoku psov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou, dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Ďalej, pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa ním rozporovanej otázky zavinenia a teda nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu žalovaného trestného činu a tým nesprávne zisteného skutkového stavu veci, najvyšší súd pripomína, že ide o otázky skutkové, ktoré nie je v dovolacom konaní oprávnený podrobiť svojej prieskumnej právomoci. V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovoľanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Pokiaľ ide o právne posúdenie veci dovolací súd má za to, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Z dokazovaním ustáleného skutku je zrejmé, že obvinený po tom ako nezabránil vstupu do rodinného domu psom, ktorí poškodeného začali hrýzť do oblasti chrbta, ramena a sedacích svalov, ho najmenej trikrát udrel do oblasti tváre a hlavy, pričom konanie obvineného spočívalo v úmyselnom ublížení na zdraví poškodeného, ktorého poškodenie zdravia si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie a liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas (viac ako 7 dní) sťažený obvyklý spôsob života poškodeného a ublíženie na zdraví poškodeného nastalo v priamej príčinnej súvislosti s úmyselným konaním obvineného.

Obvineným namietané nedbanlivostné zavinenie v časti konania, ktorým nezabránil vstupu psom do rodinného domu vyplýva z okolností skutkovo ustálených v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku vo forme vedomej nedbanlivosti [§ 16 písm. a) Tr. zák.]. Je potrebné zdôrazniť skutkovo ustálenú skutočnosť, že obvinený bol majiteľom psov, poznal ich povahu a bolo mu známe, že psy nemajú potrebný výcvik, vedú si otvoriť dvere a kvôli zamedzeniu kontaktu s cudzími ľuďmi ich bolo potrebné zatvárať. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad. Práve s ohľadom na tieto skutočnosti bol obvinený povinný zabrániť vniknutiu psom do domu, v ktorom, ako mal vedomosť, sa nachádzal aj poškodený a zabrániť tak ich útoku na poškodeného. Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že uvedená vedomá nedbanlivosť bola konzumovaná úmyselným zavinením obvineného v časti konania, ktorým úmyselne poškodeného opakovane udrel do oblasti tváre a hlavy a spôsobil mu ujmu na zdraví.

Pokiaľ ide o námietku smerujúcu k spochybneniu skúmania závažnosti prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. zo strany súdov nižšieho stupňa, v uvedenom kontexte sa žiada v prvom rade zdôrazniť, že napriek skutočnosti, že najvyšší súd nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov, pri posudzovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. bezpochyby môže hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por.], [k tomu pozri bližšie rozhodnutie publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov slovenskej republiky pod č. 121/2014].

Na tomto mieste sa žiada uviesť, že trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu. Okrem obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka, sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. nasledovne: nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne

konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sa týkajú konania a následku (test objektívnej stránky) a miery zavinenia v prípade pohnútky (t. j. subjektívnej stránky) sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Závažnosť niektorého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom.

Najvyšší súd potom, ako dospel k záveru, že konaním obvineného, vymedzeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku okresného súdu boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pristúpil s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. k posúdeniu závažnosti daného prečinu a dospel k záveru, že táto je vyššia ako nepatrná.

Hoci okolnosti predchádzajúce samotnému konfliktu svedčia v prospech obvineného, ktorý prichytil svoju snúbenicu a kolegu pri nevere, na druhej strane však treba zdôrazniť, že útok obvineného na poškodeného bol neadekvátny, cielený, smeroval na hlavu a do kritických oblastí tváre a bol vedený opakovane. Ako z dikcie skutkovej vety vyplýva, obvinený spôsobil poškodenému zlomeninu ľavej nosovej kosti bez posunu, zlomeninu chrupavky nosovej prepážky, pohmoždenie hlavy v oblasti čela ľahkého stupňa a nezabránením vstupu psom do rodinného domu zo strany obvineného, poškodený utrpel aj viacpočetné povrchové hryzné rany poškodením hlbších štruktúr kože a krvnými výronmi v podkoží v okolí hryzných rán viacerých oblastí tela - praveho pleca, chrbta, ľavej sedacej oblasti, s dobou liečenia a práceneschopnosti od 17. septembra 2020 do 18. novembra 2020. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné upozorniť tiež na skutočnosť, že poškodenie zdravia u poškodeného bolo na hranici ťažkej ujmy na zdraví, v prípade ktorej by obvinenému hrozil podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody s trestnou sadzbou 4 až 10 rokov. S ohľadom na tieto skutočnosti, ako aj skutočnosť, že obvinený konal za súčasného útoku psov, v dôsledku čoho disponoval faktickou prevahou, nemožno konanie obvineného právne posúdiť ako nepatrne závažné v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., naviac keď vyššie uvedené okolnosti v podobe pohnútky konania obvineného boli zohľadnené už v rámci druhu a výmery uloženého trestu odňatia slobody, a to s podmieneným odkladom na dolnej hranici trestnej sadzby.

Pod uplatnený dovolací dôvod nie je možné podradiť ani námietku týkajúcu sa nevyhnutnosti aplikácie inštitútu nutnej obrany v zmysle § 25 Tr. zák., nakoľko pre možnosť posudzovania podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiace na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane (R 47/2014). Skutok ustálený v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ktorý si v celom rozsahu osvojil krajský súd, a ktorým je dovolací súd viazaný, však v posudzovanom prípade nedáva žiadnu možnosť uvažovať o konaní obvineného podľa § 25 Tr. zák., nakoľko nevyjadruje žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali hoci aj možnosti jeho konania v nutnej obrane (resp. putatívnej obrane). Skutok nepopisuje okolnosti, ktoré mali podľa obvineného predchádzať jeho konaniu smerom k poškodenému ako napr. verbálne či fyzické agresívne správanie sa poškodeného voči obvinenému, či voči svedkyňi U..

Tiež je potrebné uviesť, že vyriešenie otázky či obvinený konal v nutnej obrane alebo nie si v predmetnej veci bezpodmienečne vyžaduje posúdenie a vyhodnotenie vierohodnosti výpovedí poškodeného W. O. a svedkyne J. U. a samozrejme všetkých ďalších dôkazov a všetkých okolností prípadu. To, ale predpokladá prieskum správnosti a úplnosti skutku zisteného a ustáleného súdmi nižších stupňov a tak nové, resp. i iné hodnotenie vykonaných dôkazov. Takúto kompetenciu, ale najvyšší súd nemá, pokiaľ dovolanie nie je podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por. Totožnú argumentáciu potom možno vzťahovať aj k námietke obvineného týkajúcej sa nesprávne určenej doby liečenia, ktorú dovolací súd taktiež nemôže

preskúmať vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné uzavrieť, že dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nezodpovedá ani jeden argument obvineného špecifikovaný v podanom dovolaní, a preto najvyšší súd nemôže konštatovať, ani naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného R. F. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.